

ԵՐԵՎԱՆԵՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

ՄԱՐՏ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի. կէս տարեկանը 6 ռուբլ. Առանձին համարները 5 կոպէկով.

Թիֆլիսում գրվում են միմիայն խմբագրատան մէջ.

Մեր հասցէն. Тифлис, Редакция «Мшакъ».

Կամ Tiflis, Rédaction «Mschak».

Տէլէֆոն № 253.

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ (բացի կիրակի եւ տօն օրերից).

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լեզուով.

Յայտարարութիւնների համար վճարում են

իւրաքանչիւր տողատեղին 10 կոպէկ.

Տէլէֆոն № 253.

ՀԻՄՆԱԳԻՐ ԳՐԻԳՈՐ ԱՐԾՐՈՒՆԻ

ԲՈՎԱՆԴԱՅԻՆԹԻՒՆ

Միջին երբ այդպէս—ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ.

Շատախոս. երկրաշարժը. երկրաշարժից փախապանքի օգտին. Նամակ Գանձակից. Ներքին լուրեր. ԱՐՏԱԲԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Նամակ Գերմանիայից. Արտաքին լուրեր. —ՋԵՌԱԳԻՐՆԵՐ. —ՅԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ. —ՄԱՐՏ.

ՄԻՆՁԵՒ ԵՐԲ ԱՅԴՊԵՍ

Մեր սուրբ երբ մի նախատինք կարգաւ մեր հին մատենադիրներին, թէ նրանք միայն նկարագրել են կեանքի արտաքին երեւոյթները, քաղաքական ընդհարումները, իշխանների ծանապարհորդութիւնները եւ ինքն իրենց մեզ համար իշխանական իրանց շրջապատող առօրեայ կեանքի մասին: Մենք չունենք տեղեկութիւններ, թէ ինչով էր ապրում ժողովուրդը, ինչ նիւթական եւ հոգեւոր կարիքներ, ուսումնական եւ հասարակական յարաբերութիւններ էին ստեղծված մարդկանց մէջ, թէ քաղաքներում եւ աւաններում եւ թէ գիւղերում:

Մեր ձեռքը հասած իշխանականների հիման վրա մենք անկարող ենք պատկերացնել մեր ժողովրդի անցեալ կեանքը իր էական գծերով եւ այդ պատճառով անկարող ենք հասկանալ շատ պատմական երեւոյթներ մեր ժողովրդի անցեալ կեանքում:

Միայն նոյն անտարբերութիւնը դէպի կեանքի կարիքները եւ առօրեայ հարցերը նկատվում էր եւ մեր նորագոյն կեանքի մէջ: Ճանաչողութիւնը դարձավ, երբ սկսվեց մեր մէջ գործել տպագրական խօսքը, մենք դարձեալ շատ անուշադիր էինք դէպի կեանքի խնդիրները եւ չէինք զբաղվում նրանց լուրջ ուսումնասիրութեամբ եւ մշակութեամբ: Եւ միայն վերջին քառորդ դարում մենք սկսեցինք փորձեր անել մօտենալու կեանքին եւ աշխատելու նրան

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՄԱԿՈՒ

Մակուն ընկնում է Պարսկաստանի հիւսիս-արեւմտեան ծայրը՝ փոքր Մասիսի ստորոտից դէպի արեւելք ու հարաւ, մօտաւորապէս 130 քառակուսի վերստաչափ տեղ, ռուսաց ու օսմանկայ սահմաններին կից:

Մակույ շրջանը հաշուում է երեք հարիւրից ավելի գիւղեր, որոնք պատկանում են տեղական խաներին: Դիրքը լեռնային է ու քարոտ եւ տեղ տեղ դաշտային, օդ ու ջուրը բարեխառն են, ունի եւ հանքային սառն ու տաք ջրեր:

Բնակիչները մեծ մասամբ թուրքեր են (ոչ պարսիկներ, այլ թաթարներ) կան եւ քրդական փոքր ու ամենափոքր մասը—հայեր: Թուրքերի մասը վերաբերում են Ալի Ալլաի աւանին (Ալին իրեւ Աստուած ընդունող), քրդացիները ասում են արանց դարակոյունցիք—աւ. օլթարներ:

Գլխավոր բաժանվում են մի քանի գլխաւոր աշխարհների (ցեղերի), որոնց գլխաւորներն են—Ալալայի, մանցի, բուլկի, հայդարան—մի քանի գլխաւոր են այն եւ այն:

Մակու կառավարվում է տեղական խաների կողմից, ամեն մի գիւղ իր խանն ունի, իր աւանից: Դրանցից ամենից շատ գիւղեր ուսումնական է—Մակուայ արդի ժողովրդայն զուլի Մարգար կամ իւբալ իւլ Մալթա—էյ անուն են տալիս կան եւ արանց անախ խաներ, որոնք պաշտօնական յարաբերում

ըմբռնել, հասկանալ եւ գիտակցութեամբ դէպի նա վերաբերվել:

Ներկայումս, երբ այդ գիտակցութիւնը պէտք է աւելի խոր արմատներ ձգած լինի մեր ինտելիգենտ շրջանի մէջ, մենք դարձեալ չենք նկատում բաւարար եւ ընդարձակ գործունէութիւն: Ոչ որ չէ ցանկանում իջնել դէպի ժողովրդական կեանքի աշխարհը եւ գործել այդ աշխարհի համար: Բազմաթիւ ժողովրդական ցաւեր եւ կարիքներ սպասում են գործողների, իսկ մեր ինտելիգենտ դասակարգը բաւականաւորում է միայն ընդհանուր խօսքերով եւ բացազանցութիւններով:

Այն սխալը, որ անում էր զբաղեւ եւ բանիմաց դասակարգը անցեալում, նոյնը շարունակվում է եւ մեր օրերում: Մեր ինտելիգենտ ոյժերը դեռ չեն ոգևորվել երկրի եւ ժողովրդական շահերի համար գործնականապէս աշխատելու գաղափարով: Ժամանակն է:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՇԱՄԱՆՈՒ ԵՐԿՐԱՇԱՐԺԸ

(Նամակ Շամախուց)

Այսօր չորրորդ օրն է, ինչ մեր քաղաքում գտնվում է Թագաւոր Կայսրի ֆիլգել-աղիւտանտ իշխան Օրբէնսկին: Հէնց եկած օրից իշխանը, առաւօտեանից մինչեւ երեկոյ, անընդհատ աշխատում է աւերակ դարձած քաղաքի խղճով բնակիչներին մի կերպ պատասխարելու այս ձմեռային ցուրտ եղանակներին: Կարծես ընտելութիւնն էլ հակառակվել է այդ խղճներին, շարունակ կամ ձիւն է կամ սաստիկ հիւսիսային ցուրտ քամի, կամ թանձր մառախուղ եւ անձրեւ: Մինչեւ իշխանի գալը բնակիչների աղքատ մասի համար վրաններ էին սարքած երկու տեղ քաղաքի ծայրերում, սակայն փետրվարի 27-ի սաստիկ քամու ժամանակ այդ վրանների մեծ մասը պատահաւորով էր եւ մարդիկ մնացել էին բաց օդի տակ: Իշխանը, տեսնելով այդ, իսկույն եւ եթ կարգադրեց տախտակի ժամանակաւոր բնակարաններ կառուցանել քաղաքում եղած

թիւները ուղղակի խոյի եւ Թաւրիդի հետ ունենալ: Միայն Թէյմուր խանի օրով ու նրա ճնշումով էր, որ բոլոր խաները հաղաւթվում էին նրան եւ պարսիկ կառավարութիւնը միայն Թէյմուր խանին էր ճանաչում կառավարութեան ներկայացուցիչ ու սահմանապահ: Բայց նրա մտնելուց յետոյ ամեն բան փոխվեց, այլ եւս անտեղ կաճի ոյժը գործ չը տեսաւ, միայն թուամաններ էին, որ մէկը միւսին գերազանցում էին: Դրանց մէջ Թէյմուր խանի որդին, Մուրթազա զուլի խանը, իր մեծ հարստութեամբ գերազանցեց բոլոր խաներին, զատաւորութիւնը ստացաւ ու հօր ժառանգորդը եղաւ: Դրանով էլ նա իր հօր գիրքը չունեցաւ՝ հնորիւն իր թուլամիտ ու վախկոտ բնավորութեան: Որքան էլ պարսիկ կառավարութիւնը լիազօրութիւն տուեց ու աշակցեց նրան շատ խնդիրներով, բայց էլի հինգ տարվայ ընթացքում, որ Մուրթազա զուլի խանը դատաւոր է եղել, չը կորոտացաւ վերջ զնել նրանց որ եւ է երկպառակութիւններին: Մուրթազա էլ շարունակ խռովութիւն եւ շարունակ յուզում, հանգստութիւն ու ապահովութիւն չը կայ անտեղ, միշտ յաղթողը թալանողն է:

Անցեալ տարի մի քանի ամիսներ խաղաղ ժամանակներ ունեցաւ Մակուն, երբ արդէն Մուրթազա զուլի խանը բացակայ էր, արտասահման էր գտնվում իր հիւանդութեան պատճառով: Որքան էլ խաղաղ ասեմք այդ մի քանի ամիսների համար, բայց էլի խաները հանգիստ չը մնացին, իրանց սովորական խառնակութիւնը սարքեցին, Մակուն մի քանի յուզում ու իրարանցում: Սարգարի քրոջ որդի—ի պաշտօնը լաի խանի ու Մահմադ փաշայի * շնորհակալների (ճառագիւղի) մէջ պատահած փոքրիկ վէճի

*) Սարգարի հօր եղբոր որդին ու փոխարդը նրա բացակայութեան ժամանակ:

փայտեղէններից: Այդպիսի փայտի իւրաքանչիւր սենեակը նստում է 40—45 ռուբլի երկու օրվայ ընթացքում իշխանի կարգադրութեամբ չինվեցին 47 տախտակի սենեակներ եւ պնտեղ տեղաւորեցին ամենաջաւոր բնասանքներին: Իշխանը հեռագրով պահանջեց Բագուից առ այժմ 25,000 հատ տախտակ, որից կարելի կը լինի չինել մօտ 410 տներ:

Քաղաքի ունեւոր բնակիչները իրանց համար արդէն մի կերպ տեղաւորվել են, բայց դրակահայէս ոչինչ չեն կարողանում ձեռնարկել, որովհետեւ չէ որոշված արեւօք քաղաքը պէտք է մնայ առավել տեղը, թէ պէտք է տեղափոխվի վերեւի մասը: Նիստի ժամանակ պ. գաւառապետը այդ հարցի առթիւ յայտնեց, թէ վերեւի մասում քաղաքի հողը չի բաւականաւոր, եթէ ստորին մասի բնակիչներին տեղափոխեն անտեղ: Այդ խնդիրը իսկապէս շատ լուրջ խնդիր է, որը հազիւ թէ կարելի լինի շուտ լուծել: Նա կապված է բազմաթիւ թէեւ մանր, բայց լուրջ խնդիրների հետ, գլխաւորապէս հողային սեպհականութեան խնդրի եւ այն ձեւի հետ, թէ ինչպէս պէտք է կատարվի: Ասել թէ ստորին մասը աւելի վնասվել է այն պատճառով, որ գտնվում է ստորոտում եւ փխրուն հողի վրա—աւելի քան անհեթեթութիւն կը լինի, որովհետեւ բազմաթիւ գիւղեր, որոնք գտնվում են ստորոտ տեղերում, աւելի են վնասվել քան նոյն իսկ քաղաքը: Մի փաստ է աչքի ընկնում—բոլոր քարէ տները թէ վերեւի եւ թէ ներքեւի մասերում կամ բոլորովին քանդվել են, կամ թէ այն սաստիկ վնասվել, որ ապրել անկարելի է նրանց մէջ: Այդպիսի տները կազմում են մօտ 95% անների ընդհանուր թիւի: Այդուհանդերձ տները համեմատաբար քիչ են վնասված, իսկ շատերը նոյն իսկ անվնաս են մնացել, իսկ փայտե տները համարեալ թէ անվնաս են մնացել: Վնասվել են միմիայն այդպիսի տների մէջ վառարանները: Ուրեմն մեզ մնում է ասել, թէ ապագայում, եթէ կառուցվեն այդ տները, ժողովրդի շահերի տեսակէտից անպայման հարկաւոր է փայտեայ: Երբեք հողի հետեւ փայտեղէնը մօտակայ անտառներից հազիւ թէ կարելի լինի ստանալ, ուստի խնդրվեց պ. իշխանից, որ խնդրամատոյց լինի Թաւ

առթիւ, անմիջապէս զենքի կանչեցին իրանց ամբողջ սարքազներին—բայեաթներին. երկու կողմից դիրքեր բռնեցին ու ճանապարհները փակեցին մէկը միւսի դէմ:

Տարի չէ լինում, որ խաները մէկ մէկի դէմ չը կռւեն, եղբայրը եղբոր, հայրը որդու դէմ: Ղինվում են փոքր խնդրի համար. այս կիրաւի քաղաքը գրութիւնը տեսնում է շաքարթներ ու երբեմն եւ ամիսներ, ամեն մի օրովում սպասվում է սաստիկ պայթում—ընդհարում—մի եւ նոյն ժամանակ զգուշանում են պարսիկ կառավարութիւնից ու աշխատում են անընդհատ հեռագիրներ տեղալ իրար: Թաւրիդ իւրաքանչիւրը իրան յատուկ սուրհանդակներով—երբեմն էլ սարքազներով շրջապատված—տեղեկագիրներ է հասցնում իր, պատահում են շատ անգամ երկու կողմի սուրհանդակների մէջ ընդհարումներ, իւրաքանչիւրը աշխատում է մէկը միւսի դէմ եղած մեղադրանքը շուտ հասցնել: Ի հարկէ այդպիսի դէպքում խորամանկ ու փողատեղը աւելի գործ է տեսնում: Այս պատահական զբոսնում միջոցին իւրաքանչիւր հակառակորդ վնասում է միւսին թաւան բերելով կամ ցանցները աւերելով. գերի են տանում իրարուց, չարչարում են, կողոպտում են, բանտարկում են, ստակալի տանջանքներ են տալիս բայեաթին—ժողովրդին: Երբեք ժողովուրդը ամեն մի կերպ տուժում է—մինչեւ վերջապէս, հասնում է պարսիկ մէմուռը—պաշտօնեան, որոնք գալիս են Թաւրիդից կամ իրանից ու վերջ են դնում նրանց վէճերին, ու մէկ կամ միւս կողմից աւելի ճանաչում (տուգանք) անելով վերադառնում է իրանց տեղերը: Այս պարագային էլ խաների մէջ տաք միջոցում կը լինի, իւրաքանչիւր հակառակորդը կաշխա

գաւոր Կայսրի առաջ, որպէս զի փայտեղէնը ստացվի Ռուսաստանի պետական անտառներից: Իշխանը խոստացաւ, սակայն խնդրեց մի գեկուցում ներկայացնել այդ մասին իրան—արեւօք ինչպէս կարելի կը լինի կազմակերպել այդ գործը:

Շամախին բնութեան կողմից բաւական հարուստ է: Եթէ այսօր նրա արդիւնաբերութիւնը չէ զարգանում զգալի կերպով, ինչպէս իրօք կարող էր լինել, դրա գլխաւոր պատճառը այն է, որ նա կտրված է գլխաւոր առեւտրական կենտրոններից. նա չունի ճանապարհներ: Քիւրդ դամիրից մինչեւ Շամախի խճուղի չիմվում է աւելի քան 15 տարի եւ մինչեւ այժմ դեռ չէ վերջացած, երկաթուղու գծից նա 72 վերստ հեռաւորութեան վրա է գտնվում: Եթէ միացանայ քաղաքը երկաթուղու գծի հետ, այն ժամանակ շատ կարճ ժամանակամիջոցում Շամախին կենդանութիւն կը ստանայ: Շամախու կօմիտէտի անդամ պ. Ն. Աբէլեանը նիստի ժամանակ ասաց, թէ այդ օգնութիւնը կը լինի ամենակարեւոր եւ հիմնականը, որ միջոց կը տայ բնակիչներին աղքատների շարքը ընկնելուց ազատվել: Իշխանը նոյնպէս խոստացաւ այդ մասին զեկուցանել Թագաւոր Կայսրին: Իշխան Օրբէնսկու պարգոթիւնը եւ մասնաւորութիւնը միանգամայն գրաւել է բոլորին: Ամեն օր պտտում է քաղաքի բոլոր մասերը, լուրս ժողովրդին անմիջապէս, հարց ու փորձ անում եւ զանազան կարգադրութիւններ աւնում: Հարազատ հօր պէս խնամում է բնակիչներին եւ այսօր նա այն աստիճան վայելում է ժողովրդի սէրը եւ համակրանքը, որ նրա անունով երգվում են ամենքը: Ժողովուրդը ոգեւորված այս կամ այն գործին է ձեռնարկում, արդէն բազմաթիւ բազմաթիւ խանութներ կարգի են բերել եւ սկսվել է առեւտուրը: Մինչեւ այժմ քաղաքում բնակիչներին տուած է մօտ 22,000 ռուբլի եւ ենթադրվում է տալ 40,000 ռուբլի: Գիւղերում բաժանված է 5700 ր. եւ ենթադրվում է մօտ 35,000 ռուբլի տալ, դիակներ հանելու վրա ծախված է 2000 ռուբլի, ճանապարհածախս քաղաքից դուրս գնացողներին—7500 ռուբլի, զանազան ծախսեր եղած են մօտ 4800 ռուբլի:

Եւ միւսին աւելի տուժել տալ, այդ կը մնայ մէմուռի ճարպիկութեան եւ խորամանկութեան: Եթէ որքան փող է դուրս բերում—միայն Ալալան է իմանում, միայն թէ հազար թումանից պակաս չէ: Այս միջոցը բաւական է Մակուայ խաների նիւթական գրութիւնը քանդելու. բարոյականը արդէն բացակայ է եւ չը կայ. իրանք էլ քանդվելուց շատ հեռու չեն, հեռուհեռու է բաժանվում են, այդ էլ այս մի քանի տարվայ նիւթական գրութիւնն էր ստիպեց, ինչ որ շահել էին, ինչ որ պահեստի ունէին գնաց... թալանվեցան. այդ էլ շնորհիւ իրանց երկպառակութիւնների է այժմ միայն Թէյմուր խանի որդի Մուրթազա զուլի խանի մօտ կարծվում է, որ պատրաստի փող կայ: Խաների նիւթական նեղ գրութիւնը ստիպում է նրանց (էլ ուրիշ ճար չունեն) բանաթների վրա նոր տուրքեր աւելացնել—երբեմն էլ թալան անել:

Մակվում թալանի ու կողոպուտի միջոցներ շատ են. այդ բանը կախում ունի խաների կամքից, ամբողջ օրը պարապ են անցկացնում ու այդպիսի ժամանակներ միմիայն մտածում են զինվելու, փողի ու թալանի մասին, երկու բան յաթներին անհամաձայնութիւնից օգտվում է ինքը խանը, ուսպիւթների մէկ կամ միւս կողմը թալանում է ի պատիւ նրանց...

Իւրաքանչիւր խանը ընդի կերպով իր ռաւայիներին հրացան է առնել տալիս, ամեն մի տուն մի զինուոր տալու պարտական է. ձի, հրացան ու իրան պիտույքները ինքը զինուոր իր ծախսով է դնում եւ խանը ոչ մի կերպ չէ մասնակցում նրանց. միայն կուր ժամանակ էն էլ հաղուադէպ դէպքերում—խանը մասնաւոր ուսուստ կը բաժանէ եւ ձիերին դարի կը տայ, երբեմն էլ կը բաժանէ իր ունեցած սեփական զենքը... Խեղճ բայեաթ ամեն մի կեր-

Նահանգական կոմիտեները գծաբաժնեկալիքներ և փող ուղարկում, թէպէտ նուիրատուութիւններ չառ են եղած, որովհետեւ գաւառական միջնաշէն ալիքի հաշիւն չէ նեցկայացրել։ Ուրիշ կերպ էլ չէր կարող լինել, որովհետեւ կոմիտեներ անդամները առաւօտից մինչեւ երեկոյ զբաղված են օգնութեան գործով, իսկ երեկոյնը նիստերը շարունակվում են մինչեւ գիշերվայ 12-ը։ Սրանից յետոյ այդ մարդկանց ստիպել զանազան գործադրութիւններով զբաղել, այդ անհաւորին կը լինէր։ Նահանգական կոմիտեներ թոյլատրել է առանձին մարդիկ ունենալ գործադրութեան համար։ Գործունէութեան մէջ աւելի աչքի են ընկնում Բագրից եկած թէ թուրք եւ թէ հայ երիտասարդները։ Տեղական տարրի մէջ նկատվում են մի տեսակ թմրութիւն եւ բաւական նեղ եւ թափալական աշխարհայեցողութիւն, որ, խոստովանվում եմ, շատ վատ տպաւորութիւն թողեց մեզ վրա։ Այդ տեսակետից մենք կարծում ենք, որ աւելի լաւ է Բագրի կոմիտեներ մտածէ նոր եւ թարմ ոյժեր ուղարկել Շամախի գործերու համար, ի նկատի առնելով, որ այդ մարդիկ լայն աշխարհայեցողութեան տէր լինեն եւ ոչ նեղ։ Վնասված գիւղերը ցուցակագրված են եւ որոշած նրանց վնասի չափը։ Փողեր այն տեղերում եւս բաժանվում են, սակայն գիւղական տանուտէրերի կողմից բաւական անբարեխղճութիւն է նկատվում։

Կոմիտեներ, ներկայութեամբ իշխան Օրբէնակ, որոշեց վերադառնալ այդ ցուցակները։ Այսօր այդ նպատակով իշխանը ինքը գնացել է Մէլսարի, Խնսարի, Աղաբէզի գիւղերը, հետը տանելով բացի պաշտօնական անձնակազմից ներքից նա եւ կոմիտեի անդամները պ. պ. Արեւելեան եւ Ամիրջանեանին։

Իսկ ինչ վերաբերում է քաղաքային բնակիչներին, որոցից մեծամասնութիւնը այդ վերադառնալից յետոյ ցուցիկ պէտք է նայէ գաւառական Որդահետեւ քաղաքի աղստակները, որպէս զի չը թշնամացնեն իրանց թաղերում ապրողներին, ստիպված են եղել չափազանցութիւններ անել վնասների վերաբերմամբ։

Մինչեւ հիմա կարող էին պատահել այդպիսի բաներ, որովհետեւ մարդիկ աշխատել են մի կերպ սկզբնական օգնութիւն հասցնել, որ նրանց տգտուն մահից։ Իսկ այժմ գործը աւելի կանոնաւոր կը գնայ։

Կրկնում ենք, գործող անձանց մեծ պակասութիւն է, չը նայելով որ տեղական կոմիտեի անդամները շատ եւ շատ են։

Ճ. Մարգարեան

ԵՐԿՐԱՅԱՐԺԻՑ ՎՆԱՍՎԱՇՆԵՐԻՆ ՕԳՏԻՆ

Երկրաշարժից վնասվածների օգտին ստացանք հետեւեալ նուիրատուութիւնները.

Թիֆլիսում՝ Աբէլ Ամիրադեանից, 10 ր.։

պով տանվում է, տալով այդ խաների ձեռք իրանց աշխատանք, տուն ու տեղ եւ մինչեւ անգամ կենքը։ Նրանք վարվում են իրանց ընտանիքների հետ, ինչպէս որ կամենում են։ Ծնծում են, թալանում են, պահում են, կամ քուլում են, (այսինքն) ժողովուրդը իրան սեփական հող չունի, հողերը բոլորն էլ խաներին են)։ Երբեք էլ, որ մի փոքր զէպքում ընտանիքները որ եւ է մէկը վերադառնալ իր խանին կամ որ եւ է մի փոքր բանի մէջ ընդդիմանայ, էլ վնջ եկաւ ու տարաւ նրան, անմիջապէս հրաման է լինում՝ տուն տեղ թալանում են, գրաւում են ամեն ինչ ու գողը, ու հազար տեսակ օյրները գլխին բերելուց յետոյ տուն տեղից դուրս են հանում։ Եթէ չուզեցանք հանել, այն ժամանակ միայն կը կողոպտէ, կը չարչարէ եւ կը բանտարկէ—այսպէս խեղճ ընտանիքը ստիպված է իր վաճառի իր խանին—աղալի ամեն մի հրամանը կատարել, գործի, աշխատանքի ժամանակ թողնում է իր լուծը դաշտում ու հրացան վեր առած գնում է սպասելու խանի հրամանին, էլ Աստուած է իմանում թէ երբ է ազատվելու, ցանքն ու վարն էլ տեղն ու տեղը կը փչանայ արդէն։

Պարսկաստանում—Մակում մի աշխատող է, տասը գուցէ աւելի ուսող է լինում, խանի որ նրանց հետեւորդները բոլորն էլ ուսողներ են—ձրիակները, տեղական ձրիակներին շատ տանանակ փոխառականներ կան, որոնք բոլորն էլ թուրքեր են, որ զանազան պատճառներով փախել եկել են այդտեղ, որ ապրում են ամեն մի խանի մօտ, դրանք մեծ համարում ունեն իրանը խաների մօտ, ամեն մի խանը իր կաշախի պահում է, պաշտպանում է նրա համար, որ որ եւ է մի զէպքում ուղարկէ սրա նրա սահմանում արշակելու, թալան բերելու,

Սամարղանդից, տիկին Վ. Մխիթարեանից, 52 ր. 68 կ., որ նուիրել են հետեւեալ անձերը. տ. տ. Օ. Ղազարեան 6 ր., Ա. Սալխանեան եւ Ն. Սալխանեան 5-ական ր., Ն. Տէր-Յովհաննէսեան 4 ր., Ն. Բագրեան, Լ. Սիւրեանեան, Փ. Սրբարեան, Մ. Աւագեան, Ի. Ուրեկեան, Օ. Տէր-Ստեփանեան եւ Վ. Մխիթարեան 3-ական ր., Ս. Բէկդուբեան, Պ. Ռոսփայեան, Ն. Աղաբեան, Ա. Յարութեանեան, Ն. Ալթունեան եւ օր. Սաթիկի Տ.-Յ.—ց 1-ական ր.։ Այդ գումարից վճարված է պոստի ծախս 33 կ.։ Գումարն է 58 ր. 62 կ.։

Ընդամենը 62 ր. 68 կ., իսկ նախկին ստացվածների հետ միասին 6049 ր. 25 կ.։

ՆԱՄԱԿ ԳԱՆՁԱԿԻՑ

Մարտի 4-ին

Մեր գաւառը ծածկվեց ձիւնով։ Ձիւնը կարծես նոր է սկսվում իր բոլոր արհաւիրքներով։ Դեկտեմբերը, յունվարն ու փետրվարը կատարեալ գարնանային ամիսներ էին։ Մարտը կարծես ուզում է ընտելանալ նրանց վիճակված դերը ինքը խաղար։ Փետրվարի վերջերին իսկական գարնան հոտ էր բուրում։ Ծառերը ծաղկել էին, դաշտերը կանաչ շղարշով ծածկվել էին սկսել։ Թէ քաղաքի այգիներում եւ թէ գիւղերում սկսվել էին արդէն գարնանային սովորական աշխատանքները։

Գիւղացին իրան աղաւթված է ու գնում ձիւնովայ իր ամենազիւստը հողից, տաւարին «ապուռ» մատակարարելուց, որը նրա համար նախապէս էական է, ինչքան իր ու իր ընտանիքի կերակրելու։ Եթէ տաւարի ապուռը սպառվել է, մարագում էլ ոչինչ չը կայ, իսկ արօտաւորները դեռ եւս ծածկված են ձիւնով, ինչպէս է այժմ, դա մի աղէտ է գիւղական կանգնում, աղէտ, որը սովից պակաս զգալի չէ իր կորստաբեր հետեւանքներով։ Մինչեւ դաշտերը կանաչելը մեր գիւղացին դեռ շատ պէտք է իր սեւ օրը անիծէ ու Աստուած կանչէ։ Բնութեան պատահաններից առաջ եկած չարիքների դէմ նա ուրիշ միջոց չունի։ Դարեր շարունակ իր յաճախ աշխատանքներով բարեբեր մէջ նա մի անգոր, սրբերին ապաւինող մի անօգնական էակ է եղել միշտ, այսօր էլ նոյնն է, ինչ որ էր մի քանի դար առաջ ու դեռ շատ երկար ժամանակ, խարխալելով անթափանցելի խաւարում, կը շարունակէ մնալ նոյն տիւրտը ու անյուշալի վիճակի մէջ։ Մեր գիւղացին իր յաճախ աշխատանքներով հանդերձ շատ անհոգ է ու անփութ։ Նա գիտէ, որ իր առաջին միշտ սեւ օր կայ կանգնած, բայց երբ նրա ուշադրութիւնը դարձնում էք այդ սեւ օրի վրա ու առաջարկում միջոցներ ձեռնարկել արհաւիրքների դէմ կուսելու, նա պատասխանում է՝ «Ատա,

Աստուած ողորմած ա, մի հանգաւ եօլա կը գնանք»։

Ամառվայ գեղեցիկ օրերին, երբ ընտելանալ իր առատածնութեամբ լցնում է դաշտ, սար ու ձոր ամեն տեսակ բարիքներով, առաջարկում էք գիւղացուն ձիւնովայ համար պաշար պատրաստել ինքնաբեր ու առատ, գաղտնաբեր չարածացնել համայնական խոտաբերները, որոնցից նրան եւս որոշ բաժին է հասնում, իր նախիրը պահել այնպիսի տեղերում, որտեղ խոտ չէ հնձվում, բայց արածելու համար կայ առատ ու անսպառ խոտ, նա պատասխանում է՝ «Աստուած ողորմած ա, թող հմի մի լաւ ուտեն, միս անեն, ձիւնաւ էլ մի հանգաւ եօլա կը գնանք»։ Խոտաբերներ արածացնելու ու այդպիսով ձիւնովայ պաշարներին նուազեցնելը մեր գիւղերում ամենասովորական ու ամենատարածված երեւոյթ է։ Գիւղացին արածացնում է խոտաբերի ամենաբնորոք տեղերը, երկիւղ կրելով, որ մի գուցէ այդ բնորոք տեղերը բաժանելու իրան չընկնեն, այլ ուրիշի, ուստի լաւ է համարում արածացնել, ռաի տակ տալ ու փչացնել, որ ոչ իրան ընկնեն, ոչ ուրիշին։ Քիչ համարում նա մարդուն մնալ, համարում է գիտնում, էս կտորը ում ա ընկնելու։ Ինչու նա չանլի, ես գրկվում լաւն էն ա ես հմի իմ բանը տեսնում ու մի լաւ արածացնում տաւարս,— դատում է կարճատես անուղղելի գութիկը։

Խոտաբերներ արածացնելուց ամեն տարի ծագում են բազում դանդաղներ թէ գիւղական եւ թէ ընդհանուր դատարաններում, տալին են տուգանքներ, բայց դարձեալ չեն խրաւովում, չարիքը արմատախիլ չի լինում։ Ասում էք գիւղացուն, որ իր արտն ու այգին լաւ մշակէ, իր դաշտին առաջին կիտված բնակարանների անմաքուր օդը աւելի եւս ապակաւորող աղբի բուրներն ու լեւնաղիթները կըլէ այնտեղ, խառնէ հողի հետ, այդպիսով պարարտացնէ նրան, որը նրան այն ժամանակ տաճարապետիկ աւելի արդիւնք կը տալ, եւ նա սեւ օրի ձանկերում այնքան էլ չի տանջվի, լաւ էք այսպիսի պատասխան։ Եւ քու աղբաթիւ խէր ըլի, առաջվանի, մեր պապերի ժամանակ, որ տափերը փէշինել չեն, ինչու նրանց բերքին էլ տուտը—պուճակն չի ըլի, աղբարներում տեղ չի գտնուվել։ Աստուած մարգարէ որ ըլի, առաջն էլ չէին չելի էլ տաճարապետիկ կը տայ. լոյն նրանից ա կախված. Նա ողորմած ա, որ ոչինչ էլ չը տայ, էլի մի հանգաւ եօլա կը գնանք»։

Ասում էք գիւղացուն, որ իր արտերը տակից հնձի, արշինաւափ ծղոտ չը թողնի արտում, որը զուր փչանում է ու կորչում ու որից նա կարող է դարձանի առատ պաշար պատրաստել ձիւնովայ համար ու ապուռը սպառելու դէպքում էլ լայն ու կոծ չը բարձրացնել, նա դարձեալ պատասխանում է՝ «Այա, Աստուած ողորմած ա, տեսչն, հօ կտորովլ չենք, մի հանգաւ եօլա կը գնանք էլի»։ Հմի մաջալը որտեղից ա,

Օր չի լինում, որ Մակվայ այս ու այն խանի մօտից պարսիկ մամուռը պակաս լինի—Մակուից է անցկիւնում Տրապիզոնից դէպի Թաւրիզ տանող ճանապարհ—եկող գնացող ուղտի կարավան, դէպի Բալախիզ գնացող քուրդն էլ անցնում է Մակվայ չրջանից, ոչ մի ժամանակ չի եղել, որ դրանք առանց վնասի անցնեն այդ ճանապարհներից, ուղտապաններին միշտ թալանում են, միշտ գողանում են, տեղական ապաւինող խաւարից զատ եւս պակաս չէ Տաճկաստանից եկող քրդական ջառթը, որոնք Դահար խանի սպանվելուց յետոյ դալին են յաճախ, համարձակ ու աւելի մեծ խաբուի։

Իւրաքանչիւր խանը իր սահմանն ունի, իր սահմանից դուրս պատահած որ եւ է դէպքում պատասխանատու չէ. պարսիկ կառավարութիւնն էլ շատ բան քննել չի ուզում, որի սահմանում որ պատահել է թալան—վնասը, այն տեղի խանին յանցաւոր է գտնում ու իրան ջառթէն—տուգանք հանում է միջոց, այս առիթից աւելի քաջալերվում են խաները, աշխատում են ամեն մի խառնակութիւնները թանցնել մէկը միւսին վնասելու համար, ուղարկում են իրանց մարդկանց—գողերի՝ դրացիի սահմանում թալան բերելու, ու միւս կողմից շատարում են գրել յայտնել կառավարութեան թէ՛ այն ինչ գիւղում կամ ձորում այս ինչ դէպք—թալան պատահեց ու այս ինչի մարդիկ են...

Խաները, չրջապատված լինելով աւազակներով, ոչ մի ժամանակ էլ խաղաղ ու հանգիստ չեն թողնում խեղճ ընտանիքին, որի եղբ, կովը, գամէլը, այժմ ու ոչխարը գողանում են գիւղերով կամ թալանում են օր ցերեկով։ Եթէ մէկը մանի նրանց դիւանը (դատարան), ուր խաները նստում են ու պարագում են իրանց առօրեայ

որ ես գնամ ծղոտ հնձեմ»։ Իսկ երբ ձիւնը դուր պատում է ու ապուռը պակասում է իր գրուլը ծնծում է փոշմանելուց, թէ ինչ ամառ «ծղոտ» չը հնձեց։

Ասում էք գիւղացուն, որ անհրաժեշտ է տարական շտեմարան ունենալ, առատ տարի հաց ամբարել, որ պակաս տարիները դուր չընկնի, վաշխառուների ձեռքում չը դառնայ, չը սովի, չը տանջվի ու ապուռաւթ թափի, նա էլի ծոծրակը քրդ պատասխանում է՝ «Աստուած ողորմած ա, հանգաւ եօլա կը գնանք»։ Եթէ հաց ամբար միւր դուրեբը (կեղերիցները) կուտեն ու մենք սոված կը մնանք»։

Եւ այդպիսով մեր գիւղացին, չը նայալ աշխատանքներին, զուրկ է մարդավայել րուստից, նա ոչ թէ ապրում է, այլ «սիւս» գաւ եօլա է գնում» ու աղէտի օրը, որը մասամբ նրա չնորհով միշտ անպակաս է կենսից, անիծում է իր դառը վիճակը ու կիւրքի, միմիայն երկնից իր համար փրկութիւն սպասում։

Ստ. Տէր-Աւետիքեան

ՆԵՐՔԻՆ ԼՈՒՐԵՐ

Երէկ, մարտի 7-ին, Կարսի երկաթուղու ընկոյեան գնացքով, ամենայն հայոց վնաս կաթողիկոսը ուղեւորվեց Թիֆլիսից Էջմիածն։

Հայ գաղթականների վերաբերմամբ տեղեկացնում Բարձրագոյն հրամանի հիման վրա լիսի նահանգապետը առաջարկեց Թիֆլիսի դաքի ոստիկանապետին եւ գաւառապետին 1) կանչել բոլոր հայ գաղթականներին ու կանական վարչատեսիլը այս մարտ ամսի 13 ժ) ցուցակագրել նրանց եւ առաջարկել ուստահապատմութիւն ընդունել եւ կամ փոքրագույն թիւերէս, նրանց ցանկութեամբ հարկ նախարար տալ երկու չարաթ ժաման 3) մարտի 26-ին կազմել ցուցակներ այն ձանց անուաններից, որոնք կամենում են առաջատակութիւն ընդունել։ 4) ապրիլի 1-ին երգուցնել բոլոր գաղթականներին, որ ցանկութեամբ կը յայտնեն ընդունելու ուստահապատմութիւն, Թիֆլիսի գաղթականներին գուցենել վանքի մայր եկեղեցում։ 5) փրկ յուլիսի 1-ը բոլոր գաղթականներին իրան է տրվում անգամ գրվել այն տեղերի պատու հասարակութիւնների, ուր եւ կանան են, քաղաքային հասարակութիւններին ապրիլի կառավարում է ոստիկանական վարչութիւններին միջոցով, իսկ գիւղականներին ներքին անդամ գրվելու համար անհրաժեշտ ձեռք բերել այդ համայնքների համաձայնութիւնը։ 6) այն գաղթականներին, որոնք կուտեն կը յայտնեն տեղափոխվելու Ռուս տանի ներքին նահանգները, իրաւունք կը տր

գործերով, նա ոչ մի բան չի գտնի, եթէ թալան թուրանի, գողութեան ու մարդաբնութեան դանդաղ ու խնդիր. մէկը ասում էք եւս ըլային իմ էլա խից, միւսը՝ ոչինչ, մէկը՝ հրացանս առաւ, գրաւ բռնեց, բեռս քուլայի ինչ գիւղացու պարտքի տեղ, ծնեցի ցանքս աւերեցին եւ այլն։

Հայերի Արշակաւանը հետու չէ բռնաւորել, աւելի Մակուից մօտիկ է, քան թէ ուրիշ գիւղ. մակուցին էլ սնվել է Արշակաւանի օդ ու ջրով։

Մակուի ամբողջ խաները Կովկասեան քաւաններից եկող գաղթականներ են, որոնք թեկ են ապստեղ ուսապարսկական պատմութիւն մի ժամանակ Այս խաներին մօտիկ ազգայիններ այժմ էլ ապրում են Ալեքսանդրօպոլիսի Երեւանում ու Հին-Նուխիւեանում։

Ռուս-պարսկական պատերազմից առաջ Մակում տիրող տարրը հայեր էին, դրանք քան իրանցիկ իրանցիկ պարսկահայոց մեծ քան թալանութեան միջոցին, այսօր բոլոր թալանում կան հայերի կենդանի նմուշներ—եկեղեցիներ, գերեզմանատներ եւ նոյն իսկ աներ, որ առանց վնասվելու կը մնան Մակու չրջանում։ Եւ թաղէտի Առաքելոյ հոգեւոր վանքը, որի մասին կը խօսեն յետոյ անցեալում եղած աւերակներ—պատմական քաղաքի, գիւղերի, բերքերի չինութիւնը հետքերը առանց կորսվելու կը մնան։ Հայ Արտագ-Շաւարշանը, որ աւերակների մի քան ձարան է ներկայացնում, Մակվայ չրջանում գեռ յայտնի չէ թէ՛ ինչ հարստութիւններ ստեղծէ հայի պատմութեան համար։

(Իր շարունակել)

